

νός τετάρτου τῆς ὥρας δὲν ἔμεινεν ἄλλο, εἰμὴ ὁ σκελετός. Ὁ Ὄσμάν, ῥοφῶν τὸ ὑπόλοιπον τῆς φιάλης, μοὶ εἶπε μὲ ὕψος θριαμβευτικόν :

— Καλὰ σοῦ τὸ ἔλεγον, ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ.

Ὁ Μαμελοῦκος μετέβη ἀπὸ τὴν ἡδονὴν τῆς τραπέζης εἰς ἡσυχον ὕπνον. πρὶν δ' ἀποκοιμηθῆ παρστήρησε τὸ ὥρολόγιόν του.

— Καλὰ, δύο ὥραι, δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος.

Ἐν διαστήματι τινῶν λεπτῶν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σκηνῆς διετέλει ἐν σιωπῇ· ἐγὼ αὐτὸς ἐκοιμήθην, ὅτε ἰσχυρὰ φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον τοῦ αὐτοκράτορος :

— Ὁσμάν ! Ὁσμάν !

— Παιδί ! παρών ! ἀπεκρίθη ὁ Μαμελοῦκος χασιώμενος.

— Δὲν ἀκούεις, τοῦ λέγω, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ σὲ προσκαλεῖ ; ἐμπρός, γρήγορα, Ὁσμάν ! γνωρίζεις ὅτι ἡ Μεγαλειότης του δὲν ἀγκαπᾶ νὰ περιμένῃ !

Ὁ Ὄσμάν ἡγέρθη, ἔβαινε τοὺς βραχιόνους καὶ προσεπάθησε νὰ συναθροίσῃ τὰς ιδέας του, ἐπομένως, ἀναμιμνησκόμενος τοῦ δειπνου, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἔφαγε, καὶ ῥίπτων θλιβερόν βλέμμα ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ τῆς ὀρνίθου, μοὶ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ εἶνε ἡ πείνα, ἥτις τὸν ἐξυπνᾷ.

Ἐνῷ ὠμίλει τοιοῦτοτρόπως, οἱ χαρακτῆρες ἐξήγουν τὸν φόβον καὶ τὴν ἀθυμίαν.

— Ὁσμάν ! Ὁσμάν ! ἐφώναζεν ἐκ νέου ὁ αὐτοκράτωρ.

— Περί ἐμοῦ πρόκειται, ἀγαπητέ μου λοχαγέ.

— Προκίσθημά τι μοὶ λέγει ὅτι δὲν σὲ ζητεῖ δι' ἄλλο παρὰ διὰ νὰ φάγῃ.

— Αἶ ! νομίζετε ὅτι πεινᾷ !

Ὁ Ὄσμάν δὲν ἡδυνήθη νὰ βραδύνη περισσότερον ἀπερχόμενος . . . καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Ναπολέοντος· ἐβάδιζε μὲ βήματα βραδέα, τὸ βλέμμα του ἦτο ἀπλανές, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ῥόπτρου τῆς θύρας, ἔρριψε δευτέραν ἤδη φορὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν λειψάνων τῆς ὀρνίθου καὶ εἶπε στενάζων :

— Δὲν ἄρῃνα τοῦλάχιστον μίαν πτέρυγα ! . . .

Ἀπῆλθεν.

Ἀφῆκε τὴν θύραν ἡμιανοικτὴν καὶ ἡδυνάμην εὐκόλως νὰ βλέπω πᾶν ὅ,τι συνέβαινεν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν κλίνην.

Καθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Ὁ Ναπολέοντος, οὐτινος οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου ἐξήγουν εὐδιαθεσίαν, εἶπε μειδιῶν :

— Γνωρίζεις πολὺ καλὰ, Ὁσμάν, ποία αἰτία μ' ἐξυπνᾷ !

— Τίποτε διαταγαί, τὰς ὁποίας θέλετε νὰ δώσετε, Μεγαλειότατε. Ὁμιλήσατε ἰππεύω καὶ πηγαίνω . . .

— Αἶ ! παιδί μου, ἀπατάσαι ! πάντες ἤδη κοιμῶνται, Ῥώσσοι καὶ Γάλλοι· αἱ

διαταγαί θὰ ἦνε διὰ τὴν αὔριον, ὅτε μὲ προσμένει μίαν μάχην· αὐτὸ ὅμως δὲν ἀναβάλλεται· πεινῶ, Ὁσμάν !

Μόλις προσφέρθησαν αἱ λόγοι οὗτοι καὶ ὁ δυστυχὴς Μαμελοῦκος ἤρχισε νὰ τρέμῃ ὡς τὸ φύλλον. Ἐκ τοῦ μέρους, ἔνθα ἤμην κεκρυμμένος, ἐβλεπον τὴν ὥραίαν του περισκελίδαν νὰ ταράσσεται, ἀκολουθοῦσα τὰς σπασμωδικὰς κινήσεις τῶν κνημῶν του, ὑποχωρουσῶν εἰς τὴν κατέχουσιν αὐτὸν φοικίσκιν· ἔχων τὸ ὄμμα ἀπλανές καὶ τὰς χεῖρας τεταμμένας, παρστήρει τὸν αὐτοκράτορα μὲ βλέμμα ἔντρομον, τὰ δὲ χεῖλη του ἐφθύριζον λέξεις τινὰς διακεκομμένας, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο αἱ λέξεις : « Ἀπελπισία . . . ὀρνίθ . . . ψιτή . . . ἐγκλημα ἀσύγγνωστον . »

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνυπομόνως ἠκολούθει ἀπάσας τὰς κινήσεις τοῦ δυστυχούς, κουρασθεὶς δ' ἐν τούτοις νὰ βλέπῃ τὸν Ὄσμάν τρέμοντα ἀδικόπως καὶ μηδόλως ἀποκρινόμενον ἐπανέλαθε :

— Πεινῶ ! δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐνταῦθα διὰ νὰ φάγω ;

Ὁ αὐτοκράτωρ ἡγάπα τὰς ἀκριβεῖς ἀποκρίσεις· ἡ στιγμή λοιπὸν ἦτο κρίσιμος. Ὁ Ὄσμάν συνήθροισεν ἅπασαν τὴν γενναϊότητα του καὶ ἀπεκρίθη, προσπαθῶν νὰ λάβῃ ὕψος εἰλικρινές.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε, τῶνόντι.

— Τίποτε ; λέγε μου !

— Ἀχ ! Θεέ μου ! τίποτε ἐνόμιζον ὅτι αὐτὸ τὸ ἐσπέρας ἠθέλατε δειπνήσει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ στρατηγοῦ Νέυ, τὸν ὁποῖον ἐπεσκέφθητε, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠτοίμασα τὸ δειπνον τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Τίποτε ! ἀλλὰ πῶς ἀπολύτως τίποτε ; ἐγὼ ἤθελον εὐχαριστηθῆ μὲ ἐν ὁστοῦν ὀρνίθου, μὲ ἐν τεμάχιον ἄρτου καὶ μὲ ἐν ποτήριον ὕδατος.

Ὁ Ὄσμάν εἶδεν ὅτι ἡ στιγμή τοῦ νὰ ὑποκύψῃ ἐφθασεν· ἔλαβε στάσιν ἱκετευτικὴν καὶ, σταυρώσας τὰς χεῖράς του, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς ἀμαρτωλὸς εἰς τὸ δικαστήριον τῆς μετανοίας.

— Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατε, εἶπε, διατάξατε νὰ μὲ τουφεκίσωσι !

— ὦ ! πτωχέ μου Ὁσμάν, μήπως ἔφαγες τὸ δειπνόν μου ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, μάλιστα· ἔφαγον τὸ δειπνον τοῦ Αὐτοκράτορός μου· ἔχω ἐκεῖ τὰ πιστόλια μου, καὶ θέλω ἐγὼ ὁ ἴδιος . . .

— Ἐ ! καλὰ, δυστυχῇ ! ποῦ ὑπάγεις ; μέινον ἐκεῖ ! μὰ τὸν Θεόν ! σὲ διατάττω. Εἶδε ποτέ τις παρόμοιον τρελλόν ; τοιοῦτοτρόπως λοιπόν, σὺ ἔφαγες ; σὺ !

— Ἀ ! μάλιστα, Μεγαλειότατε !

— Καὶ ἀπὸ τί, κύριε, συνέκειτο αὐτὸ τὸ γεῦμα, τὸ πρὸς ζημίαν τοῦ κυρίου σου γένονον ;

— Μεγαλειότατε, ἦτο μίαν ὀρνίθ, ἀλλὰ σκληρά, καυμένη . . .

— Βλέπω, ὅτι θέλεις νὰ μὲ ἐμποδίσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιθυμῶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοῦ κατεβρόχθισες· ἀλλ' εἶνε ἀνωφελέ· πεινῶ, ἔχω μεγάλην πείναν· πρέπει νὰ φάγω· ὁθεν ὕπαγε νὰ ζητήσῃς τὰ λείψανα τῆς ὀρ-

νίθου· δὲν θέλω ἀπάντησιν· ὕπαγε, σοὶ τὰ διατάττω !

— Μεγαλειότατε, ἰδοὺ τὰ λείψανα τῆς ὀρνίθου· ἀλλ' αἰσχύνομαι . . .

— Ἐμπρός ! . . . δός μοι μίαν πτέρυγα . . .

— Μεγαλειότατε, δὲν ὑπάρχει πλέον πτέρυξ.

— Ἀ ! διαβόλε ! ὁ κύριος Ὁσμάν εἶναι πρακτικὸς ἄνθρωπος. Ἐ ! καλὰ ! δός μοι ἓνα μηρόν.

— Μεγαλειότατε, δὲν ὑπάρχει πλέον μηρός.

— Πῶς ; ! . . . ἡμῖς τοῦλάχιστον ;

— Τίποτε, Μεγαλειότατε· τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τοῦ σκελετοῦ. ὦ ! προδότης ! ὦ ! κακοῦργος ὅπου εἰμαι !

— Δός μοί τον, δυστυχῇ ! ἀλλ' ἄλλοτε, ὅταν τρώγῃς πρῶτος, μὴ λησμονῇς ὅτι ἡ εὐγένεια ἀπαιτεῖ νὰ φυλάττῃς διὰ τοὺς ἄλλους τὰ καλλίτερα τεμάχια.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὁ Ὄσμάν, κατησχυμένος, ἐπαρουσίαζεν εἰς τὸν Ναπολέοντα τὸν σκελετὸν τῆς ὀρνίθου, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἄρτου, διασωθέντα ἀπὸ τὰ καταστρεπτικὸν γεῦμα.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐρρίφθη μετ' ἀπληστίας ἐπὶ ταύτης τῆς τροφῆς, ἣν ἐγεύθη μὲ τὴν καλλιτέραν ὀρεξιν . . .

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρος ἔτρεμεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ καὶ μέγας λαὸς τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὴν τύχην του· ἔλεγεν εἰς τὰ μυστικοσυμβούλια τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς Πετροπόλεως : « Ὁ Ναπολέων πλησιάζει· πρέπει νὰ κλίνωμεν τὸν αὐχέναν, πρέπει νὰ ζητήσωμεν γονυκλιτὰς εἰρήνης »· καὶ αὐτὸς γαλήνιος, ἐν μέσῳ ταύτης δόξης, ἐμειδία μετ' ἀγαθότητος εἰς τὰς κωμικὰς ἀνησυχίας τοῦ πιστοῦ του ὑπηρετοῦ ! . . .

Τὸ δειπνον ἐτελείωσεν ὁ αὐτοκράτωρ εἶπεν εἰς τὸν Ὄσμάν :

— Μοῦ ἀφῆκες οἶνον τοῦλάχιστον ;

— Μεγαλειότατε . . . ἄχ ! Θεέ μου, ἀλλοίμονον !

— Διαβόλε ! τὸν ἔπιες ὅλον ; δός μοι λοιπὸν ἐν ποτήριον ὕδατος· γνωρίζεις ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ δυνάμωτικόν ! ἀλλὰ τέλος πρέπει νὰ τὸ πῶ.

Καὶ κατέπιε τὸ ὕδωρ μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν ἀγίου ἐρημίτου. Π. Δ. Τ.

Ἐξεδόθη ὁ Τέταρτος καὶ τελευταίος τόμος τοῦ μυθιστορήματος : « Τὰ Δύο Ἄλφια ».

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων », παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των ἐγκαιρῶς, ὥπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τὰ τοὺς συνδρομητάς, τοὺς ἀνανεύοντες τὴν συνδρομὴν των, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφόμενους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεάν τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ' Ζενοπούλου :

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ